

У Х В А Л А

ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гольник Лариси Владленівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другої частини першої, пункту 2 частини шостої статті 51 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“

м. К и ї в
19 червня 2019 року
№ 169-3(І)/2019

Справа № 3-148/2019(3345/19)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого,
Завгородньої Ірини Миколаївни – доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гольник Лариси Владленівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другої частини першої, пункту 2 частини шостої статті 51 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 7–8, ст. 50).

Заслухавши суддю-доповідача Завгородню І.М. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Гольник Л.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині першій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64, частині третій статті 124, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення абзацу другою частини першої, пункту 2 частини шостої статті 51 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (далі – Закон), відповідно до яких скажник має право оскаржити рішення Дисциплінарної палати у дисциплінарній справі до Вищої ради правосуддя за наявності дозволу Дисциплінарної палати на таке оскарження; скарга на рішення Дисциплінарної палати залишається без розгляду і повертається особі, яка її подала, якщо скарга подана скажником за відсутності дозволу Дисциплінарної палати на таке оскарження.

Автор клопотання вважає, що вказане законодавче регулювання означає нерівність учасників процесу перед законом і судом, є несправедливим, дискримінаційним і таким, що суперечить приписам частини першої статті 24, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України. Крім того, воно порушує передбачене статтею 55 Конституції України право на звернення до суду і оскарження в суді рішень органів державної влади, допускає обмеження у праві на оскарження рішення у дисциплінарній справі залежно від особи оскарження, що не відповідає приписам частини першої статті 64 Основного Закону України. Гольник Л.В. стверджує, що встановлення Законом неможливості оскарження до суду рішення у дисциплінарній справі у разі, коли скажник не отримує дозволу на таке оскарження, суперечить частині третій статті 124 Конституції України.

Гольник Л.В., вважаючи, що має право на оскарження рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 23 травня 2018 року у частині притягнення до дисциплінарної відповідальності судді Октябрського районного суду міста Полтави Струкова О.М., звернулася до Верховного Суду

з позовом про визнання протиправною і скасування ухвали члена Вищої ради правосуддя Гусака М.Б. від 12 липня 2018 року про залишення скарги Гольник Л.В. без розгляду на підставі пункту 2 частини шостої статті 51 Закону у зв'язку з відсутністю у неї дозволу Дисциплінарної палати на таке оскарження, а також про зобов'язання Вищої ради правосуддя повторно вирішити питання про прийнятність скарги на вказане рішення від 23 травня 2018 року у частині притягнення до дисциплінарної відповідальності судді Октябрського районного суду міста Полтави Струкова О.М.

Верховний Суд у складі судді-доповідача Касаційного адміністративного суду Кравчука В.М. ухвалою від 3 вересня 2018 року відмовив у відкритті провадження у цій справі на підставі пункту 1 частини першої статті 170 Кодексу адміністративного судочинства України у зв'язку з тим, що позов не належить розглядати за правилами адміністративного судочинства.

Велика Палата Верховного Суду постановою від 14 лютого 2019 року залишила без задоволення апеляційну скаргу Гольник Л.В., а ухвалу Верховного Суду у складі судді-доповідача Касаційного адміністративного суду Кравчука В.М. від 3 вересня 2018 року – без змін.

Вважаючи цю постанову остаточним судовим рішенням у своїй справі, Гольник Л.В. зазначає, що застосовані у ньому оспорювані положення Закону позбавляють її можливості звернутися з позовом до суду для перевірки обґрунтованості і законності рішень Вищої ради правосуддя та її дисциплінарних палат.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

За змістом статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну

скаргу (частина перша); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт б частини другої).

Суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Згідно з абзацом першим частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону.

З наведеного випливає, що предметом конституційної скарги може бути перевірка на конституційність лише того закону (його окремих положень), який був застосований в остаточному судовому рішенні у справі автора клопотання. Застосування оспорюваного закону в остаточному судовому рішенні у справі особи є умовою виникнення у цієї особи правосуб'єктності щодо звернення з конституційною скаргою до Конституційного Суду України та прийнятності конституційної скарги.

Гольник Л.В. вважає остаточним судовим рішенням у своїй справі постанову Великої Палати Верховного Суду від 14 лютого 2019 року.

Як вбачається зі змісту вказаної постанови, оскарження Гольник Л.В. рішення у дисциплінарній справі стосовно судді Октябрського районного суду міста Полтави Струкова О.М. не вважається способом захисту її прав, свобод та інтересів, а тому постанова Великої Палати Верховного Суду від 14 лютого 2019 року не є остаточним судовим рішенням у її справі.

Крім того, автор клопотання не навів обґрунтувань тверджень щодо неконституційності положень абзацу другого частини першої, пункту 2 частини шостої статті 51 Закону.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гольник Лариси Владленівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другого частини першої, пункту 2 частини шостої статті 51 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**